నాన్నంటే!

— జగన్నాథశర్మ

నాన్నంటే ముద్దు! నాన్నంటే మెరుపు! నాన్నంటే స్పర్శ! నాన్నంటే సువాసన!

నాన్నని గురించి నాకింతే తెలుసు! నాకు ఏడెనిమిదేళ్ల వయసున్నప్పుడు, నాన్న వయసెంతన్నదీ నాకు తెలియదు గాని, నాన్న పొట్టిగా వుండేవారు. గుమ్మడి గింజలా పచ్చగా వుండేవారు. గావంచాను చుట్టుకుని, పైన లాల్చీ ధరించేవారు.

వేడి శరీరమట! యవ్వనం నాటికే నాన్న తల నెరిసిపోయిందట! అమ్మ చెప్పింది. ఫలితంగా శిరసు మీద మేఘ శకలాల్ని ఉంచుకున్నట్టుగా తెల్ల తెల్లని పొడుగాటి శిరోజాలతో చూడముచ్చటనిపించే వారాయన.

నాన్న పుట్టి, కను విప్పి, నాన్నమ్మను చూడనే లేదట! నాన్నమ్మ కనుమూసిందట! తాతయ్యే నాన్నను పెంచి, పెద్ద చేశారని అంటుందమ్మ. అమ్మను, నాన్నకి ముడి వేసి, తాతయ్య స్వర్గస్థులయ్యారనీ చెప్పింది.

పెళ్ళయిన మూడేళ్ళకి అక్క పుట్టింది. తర్వాత నేను పుట్టాను. నేనుపుట్టినమూడేళ్ళ వరకు నాన్న మంచి మంచిగా ఉండే వారట దగ్గరుండి, వ్యవసాయాన్ని చూసుకునేవారట! ఇంటి పట్టునుండే వారట! పెరట్లో పొట్ల పాదును వేసే వారట! మల్లె మొక్కలను నాటేవారట! ముద్దబంతి పూల నడుమ, హార్దికగా నిలిచి ఉండేవారట!

తర్వాత ఏమయిందని అంటే అమ్మ అక్కళ్ళు బుక్కళ్ళుగా రోదించడమే గాని, ఏమీ చెప్పేది కాదు. చెప్పించి అడిగితే "కథా ఏమిటి" అని విసుక్కునేది. నాన్నంటే కథని అమ్మకి తెలియదు పాపం!

> నాకు నాలుగేళ్ళ వయసున్నప్పుడు, మా ఇంటి మీదికి ఖాకీ కాకులు దాడి చేశాయట! నాన్నని పొడుచుకు పొడుచుకు తిన్నాయట!

వ్యవసాయంతో బాటు ఏజెన్సీ ప్రాంతాల్లో నాన్న వ్యాపారం చేసేవారట! కొండ కోనల్లో నివసించే కోయ దొరల నుండి కరక్కాయలు, ఇండుప పిక్కలు, వన మూలికలు, తేనె కొనుగోలు జేసి, ఇక్కడ మా వూళ్ళో వాటిని అమ్ము జూపేవారట! లాభం సంగతలావుంచితే, ఆ వ్యాపార వ్యవహారం వల్ల నాన్ననే, అమ్మ నష్ట పోవాల్సి వచ్చిందంటుంది.

నాకు, నాలుగేళ్ళ వయసున్నప్పుడు, మా ఇంటి మీదికి ఖాకీ కాకులు దాడి చేశాయట! నాన్నని ప్రశ్నలతో పొడుచుకు పొడుచుకు తిన్నాయట! నాన్న పుస్తకాల్ని ముక్కున కరచి పట్టుకు పోవడమే గాక, నాన్నని చుట్టు ముట్టి లాక్కు పోయాయట!

"ఎందుకులాక్కుపోయాయవి" అనడిగితే కారణాలు చెప్పదమ్మ. కన్నీళ్ళిడుతుంది.

"పురాణమా! ఏమిటి" అంటుంది. నాన్నంటే పురాణమని పిచ్చి తల్లికి తెలియదు.

ఆస్తినంతటినీ అమ్మి, కాకుల బారి నుండి నాన్నని రక్షించుకుందామనుకుందటమ్మ. అయిన వాళ్ళని సంప్రదించిందట కూడా! కానీ పీలు పడనీయక, కాకి మూడు లోంచి తప్పించుకుని కొండల్లోనికి నాన్న పారిపోయారట! ఓ సంవత్సర కాలం కన్పించనే లేదట! నాకప్పటికి అయిదేళ్ల వయసట!

బళ్ళో వేశారు నన్ను. 'నే'కు దీర్ఘ మిస్తే 'నా' 'న' కింద 'న' రాస్తే 'న్న' 'నాన్న' అని రాత్రి వేళల అక్క నాకుపాఠాలు చెబుతూంటే, ముక్తసరిగ చీలుస్తూ మవునంగా అమ్మ కరగి పోయేది.

"అదేం పాఠమే" అనేది. నాన్నంటే పాఠమని తెలుసుకోలేని వెర్రి బాగుల్దమ్మ.

ఒకానొక రాత్రి నా బుగ్గల మీద పెదవు ఆనిన స్పర్శ కలిగింది. మరు క్షణంలో గరకుతనం తగిలి గిలిగింత లొచ్చాయి. కను విప్పి చూద్దునో! అమ్మ హరికేన్ లాంతరుఎత్తిపట్టి నిలిచి కన్పించింది. ఓ పక్క అమ్మ అలా నిలిచి ఉంటే, మరో పక్క పొట్టిగా గుమ్మడి గింజలా పచ్చగా, గావంచాను చుట్టుకుని ఉన్న పేరెవరో నిలిచిఉన్నారు. నిద్ర చెదిరిపోయింది. లేచి మంచమ్మీద కూర్చున్నాను.

"ఎవరమ్మా" అడిగాను. జవాబు చెప్ప లేదమ్మ. ఏడుపు వచ్చింది. నన్ను తన ఒడిలో కూర్చో బెట్టుకున్నారాయన.

"ఏం చదువుతున్నావు" అనడిగారు.

"ఒకటో తరగతి" అని చెప్పాను.

"వాడికి వారాల పేర్లన్నీవచ్చు" అన్నదక్క.

'నిజమా' ఆశ్చర్య పోయారాయన. కళ్ళు పెద్దవి చేసి, నన్ను మెప్పుకోలుగా చూశారు.

"చెప్పనా" అడిగాను. ఆయన చెప్ప మన్నట్టు తలూపారు.

"ఆదివార మొకటి, సోమవారం రెండు, మంగళవారం మూడు, బుధవారం నాలుగు, గురువారం అయిదు, శుక్రవారం ఆరు, శని వారం ఏడు! ఈ ఏడున్నూ వారముల పేళ్ళు" అని వల్లించాను. సంబరపడ్డారాయన. సందిట మరింతగా నన్ను బిగించారు. ముద్దులిడారు. ఆయన పెదవులుగమ్మత్తయినవాసన వేశాయి. మళ్ళీ మళ్ళీ బుగ్గన ముద్దులిడితే బాగుణ్ణనిపించింది.

అమ్మ, వేరు సెనగకాయలు వేచితెచ్చింది. చేటలో పోసి ఉంచింది. ఇంత బెల్లమ్ముక్కను కూడా చెంత నుంచింది. "తింటావా" అడిగారాయన.

"అపరాత్రి వేళ తిన్నాద, అరగించు కోలేడు! వాడి కొద్దులెండి" అన్నదమ్మ. వొలిచి, వేరుసెనగ పలుకలు గుప్పిళ్ళుగా ఆయనకే అందించసాగింది. ఓ చేత్తో వాటిని అందుకుని తింటూ మరో చేత్తో నా తల నిమురుతూ కూర్చున్నారాయన. నిద్రకమ్ము కొస్తుంటే ఆయన గుండెలపై వొరిగి వెచ్చ వెచ్చగా నిద్రపోయాను.

తెల్లారి లేచి చూసే సరికి ఆయన వళ్ళో లేను నేను. యథా ప్రకారం మంచమ్మీద ఉన్నాను.

"రాత్రి వచ్చిందెవరే" అడిగా నమ్మను.

"ఎవరొచ్చారు? ఎవరూ రాలేదే" అన్న దమ్మ. చల్ల చిలికే కవ్వం కోసం వెతుకు లాట ప్రారంభించింది.

"పొట్టిగా ఉన్నారు చూడూ! నన్నాయన ముద్దు పెట్టుకున్నారు చూడూ! నేనాయన వళ్ళో పడుకున్నాను చూడూ, ఆయనొ న్నారు కదే" అంటే -

"కలగని ఉంటావు" అన్నదమ్మ.

"బలే కల" అన్నాన్నేను. నాన్నంటే కలని అమ్మకి తెలియదు గాక తెలియదు. ఆ రోజు నన్ను బడికి పంపలేదు. వెళ్తానంటే వద్దంది. వెన్నంటి నన్ను తిప్పుకుంది.

తేరిపార జూశాను. అమ్మ దీపం వొత్తిని తగ్గించేసిందెందుకో! వెలుగుల్ని కుదించికళ్ళల్లో దాచేసుకుంది.

"బుజ్జిగాడూ! బాగున్నావా" అడిగా రాయన.

"వాడికేం? బాగున్నాడు! నిద్రపోఅమ్మా! నిద్రపో" అందమ్మ. నన్ను నిద్ర బుచ్చ వారంభించింది. కన్ను తెరచి చూస్తున్నా నంతా. ఆయన చుట్ట ముట్టించారు. పొగ వాసన, ఆయన పెదాల వాసనా ఒక్కలా ఉన్నాయనిపించింది. ఊపిరి గట్టిగా పీల్చి ఆ వాసనని గుండెల్లో పట్టి ఉంచుకుని నిద్ర లోనికి జారిపోయాను.

వేకువన వర్షం వెలిసింది. నాకు మెలకువ వచ్చింది. ఆయన లేరు. పాలు పితికేందుకు చేతిలో చెంబునుంచుకుని పెరట్లోనికి ఆవు దగ్గరకు వెళ్ళనున్నదమ్మ.

"అమ్మా! రాత్రి బలే కలొచ్చిందే" అన్నాను.

"ఏం కలరా" అనడిగింది.

"పొట్టిగా ఉన్నారు చూడూ, నన్నాయన ముద్దు పెట్టుకున్నారు చూడూ..." అని చెప్పకొచ్చాను.

"కలా పాడా! పిచ్చి పాటా నువ్వూను"

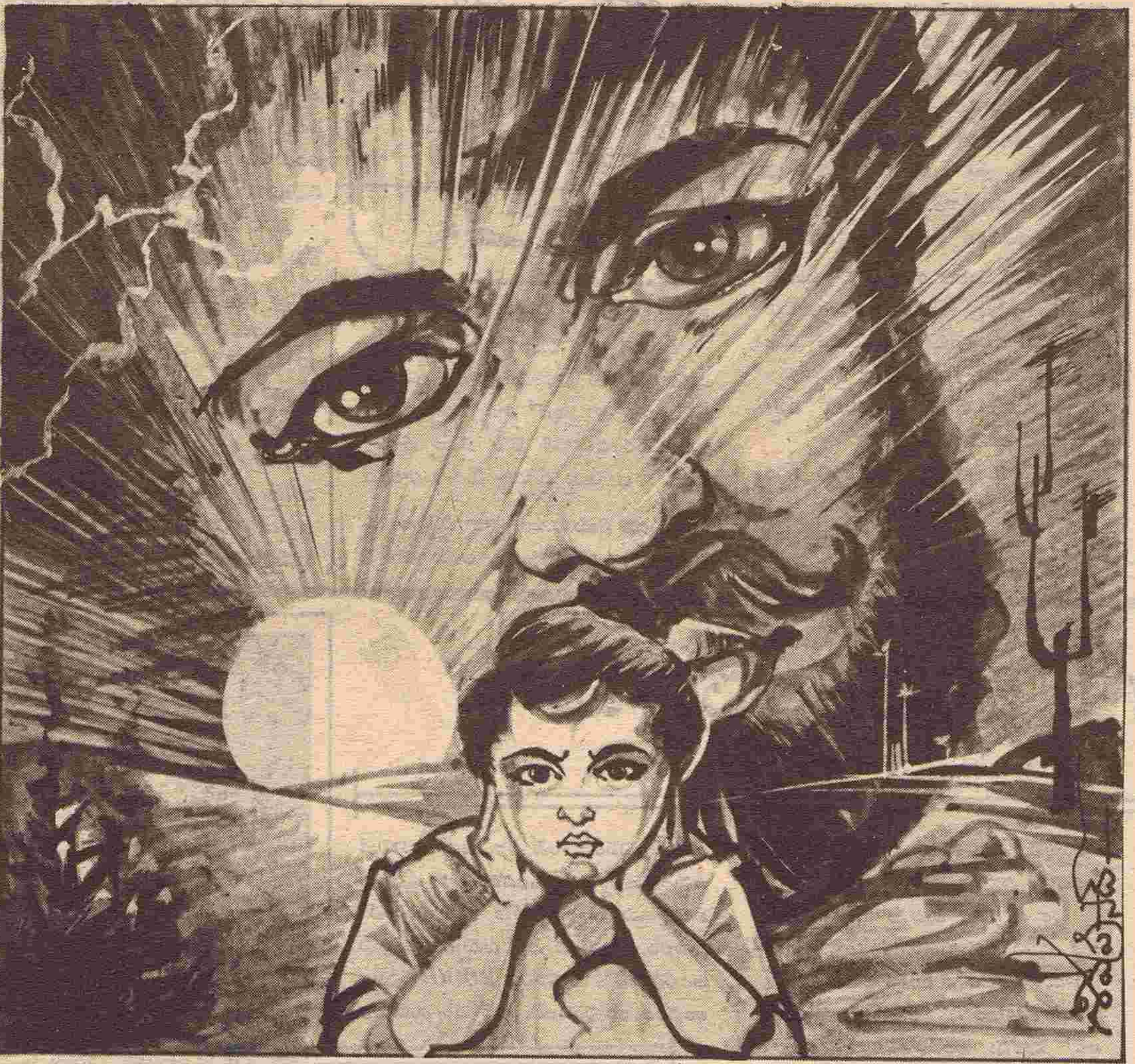

చాలా రోజుల తర్వాత ఓ వర్షా రాత్రి వేళ మెలకువ వచ్చి చూద్దునో! గుమ్మడి గింజలా పచ్చగా, గావంచాను చుట్టుకుని ఉన్న ఆయనే నన్ను ముద్దిడుతూ మళ్ళీ కన్పించారు. తన గరకు గడ్డం బుగ్గలకు, నా బుగ్గల నడుము కుంటూ కన్పించారు. హరికేన్ లాంతరు వెలుగు ఆయన ముక్కు మీద ప్రతిఫలిస్తోంది.

అన్నదమ్మ. నాన్నంటే పాటని అమ్మ ఊహ కందలేదు.

శీతకాలం!

దీపావళి పండుగతో చలి దివ్వెల దగ్గర కొచ్చింది. ఆ రోజుల్లో ట్రంకు పెట్టెలో దాచి ఉంచిన రగ్గును తీసి వెచ్చగాఉంటుందని చెప్పి, కప్పుకుని నిద్రించమని దానిని అమ్మ నాకందించింది. వెల్లకిలా పడుకుని ఆ రగ్గును మీదికి లాక్కున్నాను. తల నిండుగా ముసు గేసుకున్నాను. అప్పుడు రాత్రి వేళలొచ్చే గుమ్మడి గింజలా పచ్చగా, గావంచాను చుట్టు కుని ఉన్న ఆయనే నా దేహాన్నంతా స్పృశిస్తున్న ట్టనిపించింది. రగ్గు నీడ ఆయన గూడనిపిం చింది. ఆ గూడంతా ఆయన పరిమళంతో నిండి ఉన్నట్టనిపించింది. ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసలను హెచ్చు చేసి సరదా పడ్డానానాడు. అమ్మను పిలిచి "పొట్టిగా ఉన్నారు చూడూ నన్నాయన ముద్దు పెట్టుకున్నారు చూడూ... ఈ రగ్గంతా ఆయన వాసనేస్తోంది" అని చెప్పాను. అమ్మ ప్రక్కన అక్క కూడా నిలిచి ఉన్నదప్పుడు.

"ఆయన ఎవరనుకున్నావు" అన్నదక్క.

"ఎవరే" అడిగాను. ఆత్రంగా లేచి కూర్చున్నాను. చెప్పేందుకు అక్క నోరు తెరచిందో లేదో- అమ్మ, అక్క ప్రయత్నాన్ని నివారించింది.

"ఎవరయితే నీకెందుకురా! పడుకో! పడుకో" అంది. "వెధవకి అన్నీ కావాలి" అంది. 'అన్నీ అక్కర్లేదే! నాన్నొక్కరే కావాలి' అందామనుకున్నాను అమ్మతో. కోపగించు కుంటుందని మిన్నకున్నాను.

మర్నాడు-

వరండాలో కూర్చుని, ఎండని కాగుతూ అక్క స్వెట్టర్ అల్లుతోంది. సూదుల్ని చిత్రాతి చిత్రంగా తిప్పుతోంది. ఆటలా ఉందది!

"నాకా" అడిగానక్కని.

"కాదు, నాన్నకి" అన్నది.

"నాన్నెక్కడున్నారే చెప్పవూ" ప్రాధేయ పడ్డాను.

దూరంగా కొండల్ని చూపించింది. కొండ ల్లోంచి ఎగసి వస్తోన్న సూర్యుణ్ణే చూపిం చింది. చూపించి - "అక్కడ ఉన్నారు" అని నవ్వింది. నన్నాట పట్టిస్తూందనుకున్నాను. ఉద్రేకంగా దాని వీపున దబా దబా బాది చేతికందక వీధిలోనికి పరుగెత్తి పోయాను.

తర్వాతర్వాత అక్క అల్లుతోన్న స్వెట్టర్ పూర్తి కావస్తూంటే, అది నాన్న కోసమని తెలిసి తెలిసీ దాని చేతుల్ని నా మెడ చుట్టూ వేసుకునే వాణ్ణి! వదులు వదులుగా స్వెట్టర్ చేతులు నా మెడ నంటి ఉంటుంటేనన్నెవరో అక్కున చేర్చుకున్నట్టనిపించేది.

నాన్న ఇలా ఉంటారని, అనుకునేందుకు నాన్న ఫొటో కూడా ఇంట్లో లేదు. ఆయనే నాడూ ఫొటో తీసుకోలేదట! తాతయ్య తైల వర్ణ చిత్రం ఉంది. దానిని చూపించి "అచ్చం ఇలానే ఉంటారు" అన్నదక్క ఓసారి. నాటి నుంచి నాన్నని చూడాలనిపించి నప్పుడల్లా తాతయ్య తైల వర్ణ చిత్రం చూసి మురిసి పోయేవాణ్ణి!

అక్క నాన్న కోసం అల్లుతోన్న స్వెట్టర్ పూర్తయింది. ఆనాడు అక్క సంతోషం అంతా ఇంతా కాదు. స్వెట్టర్ని భుజాల దగ్గర పట్టి నిలిపి, దానిని నిండుగా చూసుకుంది, అమ్మను కేకేసి చూపించింది.

"తీసుకెళ్ళి నాన్న కెప్పుడిస్తావు" అడిగాను అక్కని.

"నాన్నే వచ్చి తీసుకుంటారు" అన్నదక్క.

"ఎప్పుడొస్తారే" ఉత్సాహంగా అడిగాను.

"ఎప్పుడో ఒకప్పుడొస్తారు! రాకపోతేరారు! దేవుడా ఏం" అన్నదమ్మ. నాన్నంటే దేవుడని అమ్మ గుర్తించలేక పోతోంది.

ఓ చలి రాత్రి ఎవరో వచ్చిన అలికిడి. సోకీ సోకని వాసన. నా దగ్గరకి నడచి వస్తూన్న సుగంధాన్ని అమ్మ అడ్డగించింది.

"పలకరిస్తే చాలు! పసిగడుతున్నాడు వెధవ" అన్నది. స్పష్టాస్పష్టంగా వినవచ్చాయా

> ఓ చలిరాత్రి, ఎవరోవచ్చిన అలికిడి! సోకీ సోకని వాసన! నా దగ్గరకి నడిచి వస్తూన్న సుగంధాన్ని అమ్మ అడ్డగించింది!

మాటలు. తర్వాతమరేమీవినరాలేదు. నిద్రలో నిండుగా కూరుకుపోయాను.

ఆ రోజు బాగా జ్ఞాపకం ఉంది. చీకటి చిక్కబడుతోంది. అమ్మ హరికేన్ లాంతరు చిమ్నీని ముగ్గుతో శుభ్రం చేస్తోంది. ముగ్గురు వ్యక్తులు, మా ముంగిటకు వచ్చారు. రక్త సిక్త మయిన గావంచాను, లాల్చీని, స్వెట్టర్నూ అందజేసి చెప్పరాని మాట చెప్పినట్టున్నారు. 'గొల్లు' మందమ్మ. గుండెల్ని బాదుకుంది. నెత్తి మొత్తుకుంది. అక్కను వాటేసుకుని ఏకధారగా ఏడ్చింది. ఆ దృశ్యాన్ని చూసి భయపడి నేనూ ఏడ్చాను. అక్క నన్ను దగ్గరికి తీసుకుంది. ఓదార్చ చూసింది.

వచ్చిన ముగ్గురూ వెళ్లిపోయారు. ఊరిలోని వాళ్ళు ఒక్కొక్కరుగా రాసాగారు. అమ్మను అనునయించ జూశారు.

"ఊహించిందే! బాధ పడి ప్రయోజనం లేదు" అన్నారు. ఏం జరిగిందేం జరిగిందంటే-.

మీ నాన్న చనిపోయాడన్నారు. తుపాకీ తూటాకి కూలిపోయాడన్నారు. స్వెట్టర్ మడత విప్పి చూసి - "జల్లెడలా ఉంది! ఎన్ని గుళ్ళు పోయాయో" అని దుఃఖించారు. అక్క అల్లిన స్వెట్టర్ అది! ఎరుపు రంగుది! మరింత ఎర్రెర్రగా కాన వచ్చింది.

"నాన్నెవరే! ఎప్పుడొచ్చారే" అడిగానక్కని.

"పొట్టిగా ఉన్నారు చూడూ, నిన్నాయన ముద్దు పెట్టుకున్నారు చూడూ ఆయనే! ఆయనే మన నాన్న! మొన్న వొచ్చారు" అన్నదక్క. అని నన్ను గట్టిగా పట్టుకుని మరింత గట్టిగా ఏడ్చింది.

అక్క పట్టు నుండి తొలగి, నాన్న స్వెట్టర్ని చేతుల్లోనికి తీసుకున్నాను. ముఖాన్ని అందులో ఉంచి, ఇట్నుంచటు అట్నుంచిటూ రుద్దాను. గరకు గడ్డం బుగ్గలకు, నా బుగ్గల నదిమిన స్పర్శ కలిగింది. నాకిష్టమయిన వాసనవేసింది. నాన్న వాసన, నాన్న స్పర్శ నన్నంటేఉన్నాయనిపించింది. ఏడవాలనిపించలేదు. ఏడేడులోకాల్లో నున్నా నాన్నని వెతికి పట్టుకోవాలని పించింది. ఆ మాటంటే -

"పారేసుకున్న వస్తువా ఏం! వెతికితే దొరకడానికి" అని అమ్మ అనవచ్చు. శోకించ వచ్చు. అయితే అమ్మకి ఈనాటికీ తెలియదు.

నాన్నంటే నిత్యావసర వస్తువని!